

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Lachmanna a soudců Mgr. Jana Ferneckého a Mgr. Aleše Sabola ve věci

žalobce: **JUDr. Juraj Podkonický, Ph.D.**, soudní exekutor
sídlem Evropská 663/132, Praha 6

proti

žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti**
sídlem Vyšehradská 427/16, Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 8. 2021, č. j. MSP-242/2020-ODKA-SEU/14

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), kterým žalovaný udělil žalobci výtku podle § 7a zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů, ve znění účinném do 30. 6. 2021 (dále jen „**exekuční řád**“). Žalobci byla uložena výtka za to, že po obdržení návrhu oprávněného na zastavení exekuce zcela nadbytečně vyzval povinného, aby se k návrhu vyjádřil, čímž se měl dopustit průtahů při rozhodování o návrhu na zastavení exekuce, a porušil tak § 55 odst. 4 exekučního řádu ve spojení s § 52 Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

odst. 1 a 2 exekučního řádu, § 268 odst. 1 písm. c) zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“) a dále povinnosti stanovené v § 46 odst. 1 exekučního řádu a čl. 5 odst. 1 Pravidel profesní etiky a soutěže soudních exekutorů.

II. Napadené rozhodnutí

2. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že dne 3. 4. 2020 obdržel žalobce, jakožto soudní exekutor, podání oprávněného z exekuce, v němž podal návrh na zastavení exekuce. Žalobce podání posoudil jako návrh na zastavení a zároveň odklad exekuce a postoupil ho exekučnímu soudu. Přípisem exekučního soudu ze dne 16. 4. 2020 bylo žalobci sděleno, že se jedná o návrh na zastavení exekuce podaný oprávněným, a proto měl žalobce postupovat podle § 55 odst. 4 exekučního řádu ve spojení s § 55 odst. 1 a 2 exekučního řádu. Usnesením ze dne 8. 4. 2020 žalobce vyzval povinného, aby se vyjádřil k návrhu oprávněného na zastavení exekuce. Žalobce povinného současně poučil, že pokud se k předmětnému návrhu na zastavení exekuce nevyjádří do 30 dnů ode dne, kdy mu byl předmětný návrh na zastavení exekuce doručen, bude návrhu na zastavení exekuce vyhověno. Povinný se k návrhu na zastavení exekuce ve stanovené lhůtě nevyjádřil, přesto žalobce návrhu na zastavení exekuce ani částečně nevyhověl a dne 4. 6. 2020 jej předložil exekučnímu soudu. Usnesením exekučního soudu byla exekuce dne 14. 8. 2020 částečně zastavena. Usnesení nabylo právní moci dne 12. 9. 2020. Exekuce tak pokračovala pouze pro vymožení nákladů exekuce.
3. Žalovaný odkázal na právní úpravu, kterou v dané věci aplikoval, a to § 55 odst. 4 exekučního řádu a § 268 odst. 1 písm. c) o. s. ř. Dále žalovaný odkázal na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 22. 3. 2011, sp. zn. 20 Cdo 1757/2009, dle něž je soud návrhem oprávněného na zastavení výkonu rozhodnutí vázán ve všech jeho částech. Soud musí takovému návrhu vyhovět.
4. Žalovaný proto dospěl k závěru, že obdrží-li soudní exekutor návrh oprávněného na zastavení exekuce, je zcela nadbytečné vyzývat povinného, aby se k návrhu vyjádřil, neboť jeho vyjádření nemůže jakkoli zvrátit zastavení (byť částečně) exekuce, které navrhl oprávněný. Dle žalovaného žalobce pochybil, když po obdržení uvedeného návrhu oprávněného exekuci částečně nezastavil, čímž se dopustil průtahů při rozhodování o návrhu oprávněného na zastavení exekuce. Uvedené nedostatky v exekuční činnosti byly žalobci dle § 7a exekučního řádu vytknuty.

III. Žaloba

5. Žalobce v podané žalobě namítal, že postupoval zcela v souladu s právními předpisy, žádných průtahů se v exekuci nedopustil a dodržel všechny předepsané lhůty. Výklad žalovaného, jak by měl postupovat při obdržení návrhu na zastavení exekuce, je dle žalobce nesprávný. Dle žalobce se podle § 52 odst. 1 exekučního řádu přiměřeně použije úprava obsažená v občanském soudním řádu. Jinak řečeno, úprava obsažená v exekučním řádu vylučuje použití úpravy obsažené v občanském soudním řádu. Žalobce dále uvedl, že univerzálním ustanovením, ve kterém jsou upraveny důvody zastavení výkonu rozhodnutí, které se vztahují i na exekuci, je § 268 o. s. ř. Postup, který stanoví proces vedoucí k rozhodnutí o návrhu účastníka, který se domáhá zastavení exekuce, je podle žalobce upraven přímo v exekučním řádu v § 55.
6. Žalobce dále odkázal na § 55 odst. 3 exekučního řádu, dle něž podá-li účastník návrh na zastavení exekuce, exekutor do 15 dnů od doručení návrhu vyzve další účastníky exekuce, Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

aby se vyjádřili, zda s návrhem souhlasí. Podle žalobce je lhostejno, který z účastníků návrh na zastavení exekuce podá. Exekuční řád zde stanoví přesný postup pro soudního exekutora, tedy vyzvat účastníky řízení, a to i v případě, že by návrh na zastavení podal oprávněný. Podle názoru žalobce by v opačném případě odňal povinnému ústavně zaručené právo se k návrhu vyjádřit a tím třeba vyčíslit náklady řízení, na které má nárok, neboť zastavení exekuce je spjato i s povinností rozhodnout o nákladech účastníků řízení. Zároveň by tak oprávnění mohli docílit zastavení exekuce bez povinnosti platit náklady exekuce a náklady povinného v exekuci (pokud by byla exekuce zahájena např. na základě neplatného exekučního titulu), nebo by oprávnění s povinnými obcházeli povinnost uhradit náklady exekuce (stejně jako se v této exekuci pokusil oprávněný s povinným) a snadno by docílili zastavení exekuce v situaci, kdy jim povinný přímo uhradil vymáhané plnění, aniž by byly uhrazeny náklady exekuce. Žalobce uvedl, že jeho postup byl potvrzen i exekučním soudem, který exekuci nechal pokračovat pro náklady exekuce. Žalobce dále uvedl, že se ustanovení § 55 odst. 4 exekučního řádu v projednávané věci nepoužije, neboť procesně dopadá na situaci, kdy se rozhodne soudní exekutor sám exekuci zastavit a vyzve k souhlasu se zastavením exekuce oprávněného, neboť k tomuto zastavení je potřeba souhlasu oprávněného. Stejný názor dle žalobce zastává i komentářová literatura.

7. Žalobce dále namítal, že oprávněný podal totožnou stížnost na postup žalobce jak k žalovanému, tak k dalšímu dohledovému orgánu, a to k Exekutorské komoře ČR. Exekutorská komora ČR prošetřila postup žalobce v exekuci, přičemž ve výsledku šetření ze dne 10. 9. 2020, zn. EK/314/20-as shledala postup žalobce jako správný a stížnost oprávněného vyhodnotila jako nedůvodnou. Žalobce kromě toho odkázal na rozhodnutí kárného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2011, č. j. 15 Kse 6/2010 - 54, z něž vyplývá, že soudního exekutora nelze činit kárně ani jinak sankčně odpovědným za odůvodněný právní názor, obzvláště za situace, má-li jeho názor oporu v relevantní judikatuře civilních soudů ba dokonce dohledového orgánu.
8. Žalobce v poslední řadě namítal, že mu byla uložena výtka až po uplynutí přiměřené lhůty. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 6. 2021, č. j. 7 As 8/2021 - 56, dle žalobce vyplývá povinnost dohledového orgánu (žalovaného) uložit případný trest (výtku) v přiměřené lhůtě ode dne, kdy se o protiprávní skutku dozvěděl. Pokud by dohledový orgán uložil výtku po uplynutí přiměřené lhůty, tak by tím porušil základní zásady činnosti správních orgánů, a tudíž by výtku uložil nezákonně.
9. Žalovaný dne 20. 5. 2020 požádal žalobce o vyjádření ke stížnosti oprávněného a požádal ho o předložení exekučního spisu. Dle názoru žalobce byl žalovaný již od dne 8. 6. 2020, kdy mu doručil exekuční spis, seznámen s postupem žalobce, tedy že návrh na zastavení exekuce podaný oprávněným postoupil povinnému k vyjádření a exekuci nezastavil. To, že byl žalovaný obeznámen s postupem žalobce, vyplývá i z žádosti žalovaného ze dne 20. 8. 2020, kterou se žalovaný dotazoval i na rozhodnutí žalobce o nákladech exekuce po rozhodnutí exekučního soudu. Dle žalobce mohl žalovaný závěr o jemu vytýkaném pochybení (vyzvání povinného k vyjádření se k návrhu oprávněného na zastavení exekuce, namísto zastavení exekuce) učinit jednoduše pouhým nahlédnutím do exekučního spisu. Žalobce dodal, že žalovanému poskytl dostatečnou součinnost. Přesto celý postup žalovaného trval více než rok a 3 měsíce, tedy zcela nepřiměřeně dlouhou dobu.
10. Žalobce v doplnění žaloby ze dne 1. 11. 2021 uvedl, že v jiném vyrozumění o výsledku šetření žalovaného ze dne 25. 10. 2021, č. j. MSP-458/2020-ODKASEU/10, kde se žalovaný

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

zabýval obdobnou věcí, neshledal žalovaný pochybení v postupu žalobce, když návrh oprávněného postoupil k vyjádření povinnému dle § 55 odst. 3 exekučního řádu a exekuci rovnou nezastavil. Dle žalobce ani právní názor v rámci dohledového orgánu (žalovaného) není konstantní a jednoznačný.

11. Žalobce proto navrhnul zrušení napadeného rozhodnutí.

IV. Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že v důsledku toho, že žalobce vyzval povinného k vyjádření se k návrhu oprávněného na zastavení exekuce, musel se povinný důvodně domnívat, že jeho nevyjádření se bude mít stejné účinky jako vyjádření souhlasu. Povinný se následně k návrhu nijak nevyjádřil, žalobce ale exekuci ani částečně nezastavil a návrh postoupil k rozhodnutí exekučnímu soudu. Žalovaný má za to, že žalobce měl po obdržení návrhu oprávněného na zastavení exekuce postupovat dle § 55 odst. 4 exekučního řádu ve spojení s § 52 odst. 1 a 2 exekučního řádu a § 268 odst. 1 písm. c) o. s. ř. a exekuci měl alespoň částečně zastavit. Totožný názor zastává rovněž exekuční soud, který žalobci v přípisu ze dne 16. 4. 2020 sdělil, že měl postupovat podle § 55 odst. 4 exekučního řádu. O návrhu oprávněného bylo rozhodnuto až dne 14. 8. 2020, tj. po více než 4 měsících, a to exekučním soudem, byť o něm alespoň v části měl a mohl rozhodnout sám žalobce. Žalobce tak zcela rezignoval na svoji povinnost a přenesl odpovědnost za řádný výkon činnosti na exekuční soud.
13. Žalovaný dále uvedl, že § 7a odst. 1 exekučního řádu ani žádné ustanovení jiného právního předpisu nestanoví dohledovému orgánu žádnou subjektivní ani objektivní lhůtu pro uložení výtky soudnímu exekutorovi. Výtka musí být dle žalovaného uložena v přiměřené době. Žalovaný uvedl, že skutkové okolnosti umožňující celkově vyhodnotit protiprávnost chování soudního exekutora v prošetřované věci shromáždil nejdříve dne 11. 5. 2021, kdy žalobce reagoval na poslední výzvu žalovaného k doplnění jeho vyjádření. Žalovaný měl proto za to, že doba, která uplynula od shromáždění relevantních skutkových okolností do uložení výtky dne 5. 8. 2021, je přiměřená.
14. K závěrům šetření Exekutorské komory ze dne 10. 9. 2020 žalovaný uvedl, že není vázán závěry dohledu vykonaného nad exekuční činností některým z ostatních dohledových orgánů, mezi něž patří mimo jiné i Exekutorská komora. Exekutorská komora se při svém šetření nadto nijak nezabývala procesním postupem žalobce po obdržení návrhu oprávněného na zastavení exekuce ze dne 3. 4. 2020. V této souvislosti se Exekutorská komora ve zprávě o výsledku šetření vyjádřila toliko v tom smyslu, že ze zaslaného exekučního spisu nevyplývá, že by měl žalobce po obdržení návrhu na zastavení exekuce ze dne 3. 4. 2020 pokračovat ve vymáhání pohledávky oprávněného.
15. Žalovaný proto navrhnul zamítnutí žaloby.

V. Průběh ústního jednání

16. Na jednání konaném dne 3. 10. 2022 soud nejprve stručně vymezil předmět řízení a shrnul obsah soudního a správního spisu, jakož i stanoviska obou stran. Ty v rámci svých vyjádření setrvaly na výše předestřené argumentaci. Zástupce žalobce Mgr. Bc. M. K. (dříve soudu zasláné pověření pro tohoto exekutorského koncipienta ze dne 27. 9. 2022 k zastupování žalobce u jednání soud vyhodnotil z důvodů sdělených předsedou senátu při jednání jako zmocnění k zastupování při jednání a s Mgr. K. jednal jako s obecným zmocněncem žalobce ve smyslu § 35 odst. 8 s. ř. s.) při jednání dále zdůraznil, že žalobce postupoval správně dle § 55 odst. 3 exekučního řádu a žalobce je fakticky trestán za svůj Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

právní názor. Dále žalobce upřesnil, že první postoupení návrhu oprávněného exekučnímu soudu a jeho reakce následovaly až po odeslání výzvy povinnému k vyjádření, k výzvě nedošlo až poté. Uvedl též, že přípis exekučního soudu, který žalobci uložil exekuci dle § 55 odst. 4 exekučního řádu zastavit, vyhotovila jen vyšší soudní úřednice.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

17. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, a jedná se o žalobu přípustnou, splňující formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal na základě skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí a v mezích uplatněných žalobních bodů [§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
18. Soud vycházel z následující právní úpravy.
19. Podle § 7 odst. 1 exekučního řádu „(s)tátní dohled nad exekuční činností, nad činností exekutora podle § 74 odst. 1 písm. c) a § 76a a nad nakládáním se zvláštním účtem podle § 46 odst. 5 nebo nad nakládáním s prostředky na zvláštním účtu, vykonává Ministerstvo spravedlnosti (dále jen „ministerstvo“). Ministerstvo provádí státní dohled i na základě písemných podnětů právnických nebo fyzických osob.“
20. Podle § 7 odst. 2 exekučního řádu „(m)inisterstvo při výkonu státního dohledu prověřuje zákonnost postupu soudního exekutora, dodržování kancelářského řádu a plynulost a délku exekučního řízení.“
21. Podle § 7a odst. 1 exekučního řádu „(d)robné nedostatky v exekuční a další činnosti exekutora, drobné nedostatky v činnosti exekutorského kandidáta (dále jen „kandidát“) nebo exekutorského koncipienta (dále jen „koncipient“) nebo drobné poklesky v chování ministerstvo, Komora nebo předseda okresního soudu exekutorovi, kandidátovi nebo koncipientovi písemně vytkne.“
22. V projednávané věci uložil žalovaný žalobci výtku za to, že (částečně) nezastavil exekuci na povinného poté, co podal oprávněný návrh na její zastavení. Žalobce místo toho vyzval povinného k tomu, aby se k návrhu oprávněného ve stanovené lhůtě vyjádřil a následně předložil spis k rozhodnutí exekučnímu soudu. Tím se měl žalobce dopustit průtahů. O těchto skutkových okolnostech případu není mezi stranami sporu.
23. Mezi stranami je nicméně právní spor o to, zda měl či neměl žalobce vyzývat povinného k vyjádření se k návrhu oprávněného na zastavení exekuce. Dle žalobce je třeba postupovat podle § 55 odst. 3 exekučního řádu, tedy před zastavením exekuce vyzvat účastníka řízení, byť i v případě, že je jím povinný, k vyjádření se k návrhu na zastavení exekuce. Žalovaný se naopak domnívá, že v případě návrhu oprávněného na zastavení exekuce je postupováno podle § 55 odst. 4 exekučního řádu ve spojení s § 52 odst. 1 a 2 stejného zákona a § 268 odst. 1 písm. c) o. s. ř., neboť exekutor je v takovém případě povinen exekuci plně nebo částečně zastavit bez ohledu na vyjádření povinného.
24. Podle § 55 odst. 1 exekučního řádu „(n)ávrh na zastavení exekuce může povinný podat do 15 dnů ode dne, kdy se dozvěděl o důvodu zastavení exekuce. Návrh na zastavení exekuce se podává u exekutora, který vede exekuci. Podá-li manžel povinného návrh na zastavení exekuce podle § 262b občanského soudního řádu, rozhodne o tomto návrhu exekutor na základě písemných dokladů i bez souhlasu oprávněného do 15 dnů ode dne doručení návrhu. Nevyhoví-li exekutor

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

návrhu, postoupí jej společně s exekučním spisem v uvedené lhůtě k rozhodnutí exekučnímu soudu, který o návrhu rozhodne. Ustanovení odstavce 3 se nepoužije.“

25. Podle § 55 odst. 3 exekučního řádu „(p)odá-li účastník návrh na zastavení exekuce, exekutor do 15 dnů od doručení návrhu vyzve další účastníky exekuce, aby se vyjádřili, zda s návrhem souhlasí, a aby se v případě, kdy nesouhlasí s tvrzeními obsaženými v návrhu na zastavení, vyjádřili k návrhu a předložili listiny k prokázání svých tvrzení. Jestliže všichni účastníci se zastavením exekuce souhlasí, exekutor vyhoví návrhu na zastavení exekuce do 30 dnů od marného uplynutí lhůty k vyjádření nebo od doručení souhlasného vyjádření, nastalo-li dříve. Nevyhoví-li exekutor návrhu na zastavení exekuce, postoupí jej společně s exekučním spisem v uvedené lhůtě k rozhodnutí exekučnímu soudu.“
26. Podle § 55 odst. 4 exekučního řádu „(o) zastavení exekuce rozhodne exekutor i bez návrhu, souhlasí-li se zastavením oprávněný. Nesouhlasí-li oprávněný, požádá exekutor o zastavení exekuční soud, který při rozhodování postupuje podle odstavce 5.“
27. Podle § 52 odst. 1 exekučního řádu „(n)estanočí-li tento zákon jinak, použijí se pro exekuční řízení přiměřeně ustanovení občanského soudního řádu.“ Podle odstavce druhého a nestanočí-li zákon jinak, „je exekutor oprávněn vykonat všechny úkony, které občanský soudní řád a další právní předpisy jinak svěřují při provedení výkonu rozhodnutí soudu, soudci, vykonavateli nebo jinému zaměstnanci soudu.“
28. Podle § 268 odst. 1 písm. c) o. s. ř. „(v)ýkon rozhodnutí bude zastaven, jestliže zastavení výkonu rozhodnutí navrhl ten, kdo navrhl jeho nařízení.“
29. Jak vyplývá z uvedené právní úpravy, výkon rozhodnutí a stejně tak exekuce je zastavena, pokud zastavení navrhne oprávněný. Tento výklad zastává jak odborná literatura, tak soudní judikatura. Ustanovení § 268 odst. 1 písm. c) o. s. ř. je výrazem dispoziční zásady ve vykonávacím a exekučním řízení. Navrhnout zastavení exekuce může oprávněný bez uvedení důvodů kdykoliv poté, kdy bylo vydáno pověření exekutora k vedení exekuce. V případě návrhu oprávněného na zastavení exekuce je totiž nemyslitelné, aby v něm bylo pokračováno bez vůle oprávněného jen pro zájem povinného; zastavení řízení je pojmově vždy v zájmu povinného. O tom není v judikatuře Nejvyššího soudu pochyb (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 28. 8. 2012, sp. zn. 20 Cdo 4511/2011, ze dne 3. 5. 2005, sp. zn. 20 Cdo 2861/2004, nebo ze dne 20. 3. 2011, sp. zn. 20 Cdo 1757/2009). Důvody, které oprávněného k návrhu na zastavení exekuce vedly, není třeba zkoumat (s výjimkou např. rozhodnutí o nákladech řízení). Ani stanovisko povinného přitom nemůže zvrátit zastavení exekuce, které oprávněný navrhl (srov. KASÍKOVÁ, M. Exekuční řád, 5. vydání, 2022, s. 463 – 513, § 55 EŘ; nebo JIRSA, J. a kol. Občanské soudní řízení, 4. část. Soudcovský komentář. Praha: 2019, Wolters Kluwer, § 268).
30. Výjimkou je pouze § 55a exekučního řádu, který stanoví, že soud exekuci na návrh účastníků nezastaví, nejsou-li zaplacený náklady exekuce. Exekuce je totiž vedena i k vymožení jejích nákladů, a pokud nebyly uhrazeny, nelze bez dalšího považovat splnění vynucovaného nároku za úplné. Je proto třeba před vydáním rozhodnutí zjistit, zda oprávněný skutečně navrhuje zastavení exekuce zcela a zda si je vědom nákladových souvislostí spojených s návrhem na úplné zastavení exekuce. Nejsou-li zaplacený náklady exekuce, nelze návrhu oprávněného na zastavení exekuce vyhovět a exekuce může být zastavena částečně jen pro vymáhání uložené povinnosti a nákladů oprávněného a musí být ponechána v běhu pro náklady exekuce (srov. KASÍKOVÁ, M. Exekuční řád, 5. vydání, 2022, s. 514 - 516, § 55a EŘ).

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

31. Soud si je vědom toho, že ustanovení § 55 odst. 3 exekučního řádu stanovuje soudnímu exekutorovi povinnost vyzvat účastníky k tomu, aby se vyjádřili, zda souhlasí s návrhem jiného účastníka na zastavení exekuce. Přestože zmíněné ustanovení používá pojem „účastník“, je zjevné, že ustanovení nedopadá na návrh podaný oprávněným. Již odstavec 1 zmíněného ustanovení odkazuje pouze na návrh povinného nebo jeho manžela. Kromě toho, že samotné podstaty návrhu oprávněného na zastavení exekuce a povinnosti exekuci v takovém případě zastavit (případně zastavit částečně, pokud nejsou uhrazeny náklady exekuce) vyplývá, že je nadbytečné a nelogické vyzývat povinného, aby vyjádřil s takovým návrhem svůj souhlas či nesouhlas. Jak bylo uvedeno výše, stanovisko povinného k návrhu oprávněného na zastavení exekuce není vůbec rozhodné. Žalobce ostatně neosvětlil, co mohlo na nutnosti exekuci zastavit takové stanovisko změnit – jinak řečeno exekuce musela být tak jako tak (částečně) zastavena.
32. Zároveň výše uvedené nebrání tomu, aby v souladu s § 55a exekučního řádu byla exekuce zastavena jen částečně, tedy nebyla zastavena pro náklady exekuce, pokud nejsou uhrazeny. Povinnost uhradit náklady exekuce by tak nebyla nijak obcházena, jak se mylně domnívá žalobce. Soud proto nepochybuje o tom, že § 55 odst. 3 exekučního řádu se v případě návrhu oprávněného na zastavení exekuce nepoužije. Soud nicméně nepopírá, že má soudní exekutor možnost zaslat povinnému návrh oprávněného na zastavení exekuce na vědomí a případně ho vyzvat k tomu, aby se vyjádřil k nákladům exekuce. Z předmětné výzvy v nynější věci je ovšem zřejmé, že žalobce vyzval povinného k vyjádření se k návrhu jako celku, nikoli jen k otázce nákladů řízení. K takové výzvě nadto není třeba stanovit relativně dlouhou lhůtu 30 dnů.
33. Žalobce jakožto soudní exekutor si přitom musí být vědom právní úpravy i soudní judikatury. Postup žalobce, který nadbytečně povinného vyzýval k tomu, aby se do 30 dnů vyjádřil k návrhu oprávněného na zastavení exekuce jako celku, poučil ho o tom, že pokud se v uvedené lhůtě nevyjádří, bude návrhu oprávněného vyhověno, a exekuci ani částečně sám nezastavil, vedl pouze k prodloužení exekučního řízení. O dalším postupu byl navíc žalobce instruován soudem (přípisem ze dne 16. 4. 2020) i přímo v předmětné věci, neboť ten jednak vyjasnil povahu návrhu oprávněného a dále žalobci uložil, aby postupoval dle § 55 odst. 4 exekučního řádu – jakkoli byl přípis soudu doručen žalobci až po odeslání výzvy povinnému, mohl jeho závěrům přizpůsobit svůj následný postup, což se nestalo (skutečnost, jestli přípis vyhotovil soudce či vyšší soudní úřednice na jeho významu nutně nic nemění). Soud připomíná, že návrh na zastavení exekuce podal oprávněný již 3. 4. 2020, žalobce ale s ohledem na výše uvedený nesprávný procesní postup a skutečnost, že ani poté návrhu oprávněného nevyhověl, předložil návrh exekučnímu soudu až dne 9. 6. 2020, přičemž exekuce byla částečně zastavena teprve usnesením Okresního soudu ve Strakoniciích ze dne 14. 8. 2020 (nabylo právní moci dne 12. 9. 2020).
34. Jak přitom vyplývá z § 7 odst. 2 exekučního řádu, ministerstvo při výkonu státního dohledu prověřuje nejen zákonnost postupu soudního exekutora, ale i plynulost a délku exekučního řízení. Podle § 7a exekučního řádu ministerstvo drobné nedostatky soudnímu exekutorovi vytkne.

Obecně je přitom účelem výtky možnost flexibilně postihnout takové nedostatky a poklesky, jež svojí menší závažností neodůvodňují zahájení kárného řízení. V praxi se zpravidla jedná o kratší a ojedinělé průtahy v řízení, drobná porušení procesních předpisů, drobné poklesky v chování, které odporují profesním etickým zásadám, např. nevhodné chování vůči účastníkům řízení a dalším osobám, ojedinělé požití alkoholu v pracovní době

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

apod. (srov. již zmiňované usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 79/2016 - 41). Jednání žalobce jistě není takové závažnosti, aby odůvodňovalo zahájení kárného řízení, svou povahou se ale jedná právě o drobný nedostatek v postupu žalobce jakožto soudního exekutora, který je dohledový orgán oprávněn vytknout.

35. Soud rovněž přihlížel k tomu, že výtky není tak závažným opatřením jako pokuta či odvolání z exekutorského úřadu, jelikož nepostihuje majetek či svobodu, ale nejvýše profesní čest a podobá se tak pouhému napomenutí. Uložená výtka je do jisté míry jen formalizovanou informací o tom, že došlo ze strany soudního exekutora k určitému pochybení. Kromě toho, že je výtka svou povahou blízká napomenutí, zároveň se jedná i o nástroj dohledových orgánů, který umožňuje zejména udržovat disciplínu a pracovní morálku a řešit drobná pochybení nebo napravovat nesprávné metodické postupy (srov. již zmiňované usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 79/2016 - 41). Výtka tedy není pouze (primárně) sankční nástroj, ale má zároveň (či hlavně) preventivní a signalizační funkci. Dohledový orgán může dát soudnímu exekutorovi prostřednictvím výtky informaci o tom, že jeho postupy nejsou správné a v souladu se zákonem a tím do budoucna těmto nesprávným postupům předejít. Ostatně, sám žalobce ve svém vyjádření ze dne 27. 1. 2021 uvedl, že dne 3. 11. 2020 podal oprávněný další návrh na zastavení exekuce, a žalobce proto postupoval podle § 55 odst. 3 exekučního řádu a vyzval povinného, aby se k návrhu na zastavení exekuce ve lhůtě 30 dnů vyjádřil. Žalobce tedy takový postup využívá opakovaně. Tím spíše bylo třeba žalobci uložit výtku, aby si byl nesprávnosti svého postupu vědom.
36. Právě preventivní funkci výtky považuje zdejší soud v projednávané věci za stěžejní. Přestože pochybení žalobce nelze považovat za vážné (jednalo se „pouze“ o zaslání nadbytečné výzvy povinnému, aby se vyjádřil k návrhu oprávněného na zastavení řízení a následné předložení věci exekučnímu soudu), čímž došlo k nikoli zásadním průtahům v řízení, je výtka právě oním vhodným nástrojem k informování žalobce o jeho nesprávném procesním postupu. Zdejší soud proto neshledal námitku žalobce jako důvodnou.
37. Žalobce dále namítal, že mu byla výtka uložena v nepřiměřené lhůtě.
38. Otázkou lhůt pro ukládání výtky podle § 7a exekučního řádu se zabýval již Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 10. 6. 2021, č. j. 7 As 8/2021 - 56, v němž dospěl k závěru, že ze zákona nevyplývá, že by se lhůty uvedené v § 9 odst. 1 kárného řádu a § 116 exekučního řádu měly aplikovat i na ukládání výtky. Uvedl, že *„(a)č je nutno připustit, že jak výtka, tak podání kárné žaloby představují určité formy reakce na pochybení soudního exekutora, nelze současně přehlédnout zásadní rozdílnosti daných institutů. Výtka je udělována za drobné nedostatky či drobné poklesky v chování, tedy za jednání méně závažná, než jednání zakládající již kárnou odpovědnost a představující kárný delikt nebo závažný kárný delikt. Prostřednictvím institutu výtky je tedy dohledovému orgánu umožněno flexibilně postihnout méně závažné nedostatky a v zásadě pouze poskytnout formalizovanou informaci o tom, že došlo ze strany soudního exekutora k určitému pochybení. Toto sdělení probíhá zcela mimo rámec kárného řízení a s ním spjatých principů (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 79/2016 - 41).“* Nejvyšší správní soud dodal, že *„(p)rávě uvedené však neznamená, že by výtku bylo možno soudnímu exekutorovi uložit v ničem neomezené lhůtě. Rozšířený senát zdejšího soudu ve výše citovaném usnesení č. j. 9 As 79/2016-41 uvedl, že ačkoliv postup při udělování výtky nepodléhá obecné právní úpravě správního řízení, je nutno při tomto respektovat základní zásady činnosti správních orgánů: „Jelikož ale jakákoli činnost*

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

veřejné moci musí podléhat zákonným omezením (srov. čl. 2 odst. 3 Ústavy a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod), musí se uplatnit i při ukládání výtky základní zásady činnosti správních orgánů v § 2 až § 8 správního řádu (srov. § 177 odst. 1 správního řádu). Jejich použitím jsou – s ohledem na značně neformální povahu výtky – dostatečně zajištěna práva adresáta tohoto aktu proti případné libovůli správního orgánu.“ Aplikací uvedených zásad, zejména pak zásady minimalizace zásahů do právní sféry dotčeného subjektu a zásady rychlosti a hospodárnosti postupů správních orgánů, je nutno ve shodě s městským soudem (a ostatně i ve shodě s žalovaným) dospět k závěru, že výtka musí být uložena v době přiměřené dané věci. Jak v této souvislosti uvedl rozšířený senát zdejšího soudu, výchovný účinek ukládané výtky je podtržen tím, že orgán ukládající výtku reaguje bezprostředně a rychle. Posouzení, zda byla lhůta přiměřená či nikoliv, je přitom nutno provést podle toho, jaké okolnosti jsou předmětem vytýkaného jednání, jak se o těchto dohledový orgán dozvěděl, jaké úkony činil k objasnění věci atp. Takový postup dle názoru kasačního soudu lépe (než zavedení rigidních prekluzivních lhůt) odpovídá neformálnosti výtky a zaručuje pružné ad hoc řešení odpovídající nastalé situaci.“ (pozn.: zvýraznění doplněno)

39. Zdejší soud se proto zabýval postupem žalovaného při ukládání výtky. Ze správního spisu bylo zjištěno, že oprávněný podal podnět k výkonu státního dohledu dne 7. 5. 2020 (dle žalovaného byla stížnost obdržena dne 15. 5. 2020). Dne 20. 5. 2020 pak žalovaný požádal žalobce o vyjádření. Žalobce se vyjádřil přípisem ze dne 22. 5. 2020 a zaslal žalovanému exekuční spis, který žalovaný obdržel dne 11. 6. 2020. Žalovaný požádal dopisem ze dne 25. 8. 2020 Exekutorskou komoru o vyjádření a přípisem ze dne 28. 8. 2020 požádal žalobce o doplnění vyjádření, zda již byl vydán příkaz k úhradě nákladů exekuce. Exekutorská komora zaslala vyjádření žalovanému dne 10. 9. 2020. Žalobce pak zaslal své doplněné vyjádření dne 14. 9. 2020. Dne 19. 1. 2021 odeslal žalovaný žádost žalobci o doplnění vyjádření ve vztahu k zaslání příkazu k úhradě nákladů exekuce, žalobce reagoval dne 1. 2. 2021. Dne 30. 4. 2021 požádal žalovaný opět žalobce k doplnění vyjádření, konkrétně o zaslání posledního příkazu k úhradě nákladů exekuce, na což bylo žalobcem reagováno přípisem ze dne 7. 5. 2021. Dne 5. 8. 2021 pak byla žalobci uložena výtka.
40. Z uvedeného vyplývá, že podnět k výkonu státního dohledu byl doručen v květnu 2020, přičemž výtka byla žalobci uložena v srpnu 2021. Podstatné nicméně je, kdy žalovaný shromáždil informace o skutkových okolnostech umožňujících celkově vyhodnotit postup žalobce v prošetřované věci. Co se týče základních informací o pochybení spočívajícího v zaslání výzvy povinnému, ty bylo možné zjistit z nahlédnutí do exekučního spisu, který žalovaný obdržel dne 11. 6. 2020. Informaci o částečném zastavení exekuce mohl žalovaný zjistit z usnesení Okresního soudu ve Strakonici ze dne 14. 8. 2020, které nabylo právní moci 12. 9. 2020. kromě toho ale žalovaný činil prakticky až do uložení výtky úkony ve věci, neboť žalobce vyzýval, aby se vyjádřil k nákladům exekuce, jejichž výše byla rovněž předmětem stížnosti.
41. Žalovanému proto nelze vytýkat, že by byl nečinný. I pokud by soud od výše uvedených výzev odhlédl, neboť se od srpna 2020 týkaly primárně otázky nákladů exekuce, nemá za to, že by byla výtka uložena v nepřiměřeně dlouhé lhůtě. Výtka byla žalobci uložena přibližně jeden rok poté, kdy byly shromážděny podklady pro vyhodnocení jeho postupu ve věci výzvy povinnému. Přestože závěr o vytýkaném pochybení bylo možné v zásadě učinit nahlédnutím do exekučního spisu a případně vyčkáním rozhodnutí soudu o částečném zastavení exekuce, neboť se nejednalo o skutečnosti, které by bylo nutné složitě dokazovat, jeden rok není bez dalšího nepřiměřeně dlouhá doba, díky níž by výtka postrádala svou funkci. Soud navíc nepřehlédl (a nemohl přehlédnout), že žalovaný Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

projednával podnět oprávněného jako celek. Jak bylo uvedeno, ten se týkal rovněž nákladů exekuce, přičemž žalovaný musel vyčkat, než žalobce vydá příkaz k úhradě nákladů exekuce, aby mohl vyhodnotit, zda byly vyčísleny správně. Za tímto účelem žalovaný opakovaně žalobce vyzýval ke sdělení údajů ohledně úhrady nákladů exekuce. Pokud byla mezi těmito úkony (výzvami) vždy určitá prodleva v rozsahu přibližně jednoho až tří měsíců, takové prodlevy jsou podle názoru soudu ještě akceptovatelné, odůvodněné potřebou zpracovávání odpovědí žalobce a vůbec standardním administrativním chodem úřadu žalovaného. Pro srovnání lze poukázat na případ řešený ve shora citovaném rozsudku kasačního soudu sp. zn. 7 As 8/2021, v němž byla jako nepřiměřená shledána doba udělení výtky po takřka 2 letech od přijetí podnětu, a to s akcentováním skutečnosti, že žalovaný v mezidobí nečinil žádné úkony po dobu celého jednoho roku. Přestože by pak bylo patrně možné a také vhodnější, aby žalovaný vytknul žalobci jeho pochybení stran průtahů v řízení dříve, bez ohledu na závěry učiněné ve vztahu k nákladům exekuce, nevede opačný postup bez dalšího k porušení základních zásad činnosti správních orgánů.

42. Na okraj je třeba dodat, že soud nepřehlédl rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 25. 5. 2022, č. j. 15 A 38/2020 - 45 a č. j. 15 A 40/2020 - 46, v nichž bylo shledáno, že byla žalobci uložena výtka v nepřiměřeně dlouhé době. Věc sp. zn. 15 A 38/2020 ale vykazovala podstatné odlišnosti od projednávané věci. Výtka měla postihnout drobný nedostatek v činnosti soudního exekutora po více než třech letech od okamžiku, kdy k tomuto nedostatku mělo dojít. Státní dohled pak trval bezmála dva roky a výtka byla uložena s odstupem jednoho roku od předložení exekučních spisů žalovanému, který během tohoto roku nevyvíjel jakoukoliv další aktivitu směřující k posouzení věci (na rozdíl od zde projednávané věci). Kromě toho, uložení výtky (porušení povinnosti stanovené v § 414 odst. 2 insolvenčního zákona a nerespektování související judikatury Ústavního soudu) zde nebylo dle patnáctého senátu vůbec na místě s ohledem na nejednotnou judikaturu civilních soudů. Ve věci sp. zn. 15 A 40/2020 byla zjištěná pochybení žalobci vytknuta více než rok po provedené kontrole a bezmála půl roku po vydání protokolu o kontrole, nicméně žalovaný opět během tohoto půl roku nevyvíjel žádnou aktivitu vedoucí k dalším skutkovým zjištěním. Zároveň došlo k některým z vytýkaných pochybení více než čtyři roky před samotným zahájením kontroly exekutorského úřadu žalobce. Z uvedeného vyplývá, že skutkové okolnosti projednávané věci jsou odlišné, neboť jak soud již výše uvedl, žalovaný byl aktivní a ve věci opakovaně činil úkony, přičemž především doba mezi těmito úkony, ale ani doba uběhlá od samotného pochybení žalobce se v nynější věci soudu v porovnání s výše uvedeným nejvíce *a priori* excesivní a nepřiměřená, tj. vymykající se okolnostem tohoto případu. Pro úplnost lze dodat, že doba půldruhého roku od zjištěného pochybení byla obecně shledána jako přiměřená i v jiné věci téhož žalobce (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 7. 6. 2022, č. j. 8 A 39/2020 - 32).
43. Soud neshledal jako důvodnou ani žalobní námitku, dle níž Exekutorská komora ČR prošetřila postup žalobce v exekuci, přičemž ve výsledku šetření ze dne 10. 9. 2020, zn. EK/314/20-as shledala postup žalobce jako správný a stížnost oprávněného vyhodnotila jako nedůvodnou. Postup Exekutorské komory nutně není v projednávané věci relevantní, neboť zdejší soud je oprávněn přezkoumat pouze napadené rozhodnutí. Kromě toho výsledek šetření Exekutorské komory není pro žalovaného nijak závazný a nadto ze zprávy o výsledku šetření vyplývá, že se Exekutorská komora zabývala pouze tím, zda žalobce pokračoval v exekuci (ve smyslu reálného vymáhání pohledávky) i po podání návrhu na její zastavení a otázkou nákladů exekuce. Postup týkající se výzvy povinného

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

k vyjádření se k návrhu na zastavení exekuce nebyl předmětem jejího šetření. Nelze mít proto za to, že by dva dohledové orgány vyhodnotily stejný postup žalobce odlišně.

44. Ani odkaz žalobce na rozhodnutí kárného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2011, č. j. 15 Kse 6/2010 - 54, není v projednávané věci relevantní. V první řadě se v uvedeném rozsudku jednalo o kárné provinění soudního exekutora, nikoliv o drobný nedostatek, za který je možné uložit výtku. Kárný senát se tedy zabýval tím, zda vytýkané jednání bylo kárným proviněním či nikoli. Jak bylo přitom již výše uvedeno s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 6. 2021, č. j. 7 As 8/2021 - 56, výtka je udělována za drobné nedostatky či drobné poklesky v chování, zatímco kárná odpovědnost je vyvozována v případě kárného deliktu (např. porušení povinností exekutora, jednání, jímž exekutor narušuje důstojnost) nebo závažného kárného deliktu. Kárný soud v dané věci navíc shledal, že kárně obviněný postupoval v souladu se zákonem a judikaturou civilních soudů, na rozdíl od nyní projednávané věci. V ní nejde o konkurenci několika možných výkladů právní normy, ale o trvání žalobce na výkladu, který ve světle ustálené rozhodovací praxe i doktrinálních východisek dle soudu nemůže obstát (žalobce není „trestán“ za zaujetí v úvahu přicházejícího právního názoru); nehledě na to, že v nyní projednávané věci byl žalobce exekučním soudem (byť až po odeslání výzvy) jednoznačně instruován, jak má s návrhem oprávněného naložit.
45. Co se týče vyrozumění o výsledku šetření žalovaného ze dne 25. 10. 2021, č. j. MSP-458/2020-ODKA-SEU/10, kde se měl žalovaný zabývat obdobnou věcí, soud k němu uvádí, že v tomto případě žalobce sice vyzval povinné, aby se vyjádřili k návrhu oprávněného na zastavení exekuce, jelikož se ale povinní nevyjádřili, sám exekuci zastavil. Žalovaný tedy zjevně neshledal zásadnější průtahy v řízení, pročez se nejedná o skutkově zcela totožnou věc (žalobce sám exekuci zastavil a k průtahům v řízení zjevně nedošlo). Kromě toho žalovaný v uvedeném vyrozumění zopakoval své stanovisko, že je zcela nadbytečné vyzývat povinného, aby se vyjádřil k návrhu oprávněného na zastavení exekuce, neboť takové vyjádření nemůže zvrátit zastavení exekuce.

VII. Závěr a náklady řízení

46. Na základě všech shora uvedených skutečností soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
47. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalovanému pak žádné náklady v souvislosti s vedením předmětného řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 3. 10. 2022

Mgr. Martin Lachmann v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.